

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 15552 van 2 september 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwamen op 19 november 2007, verklaart er zich op 19 december 2007 vluchteling.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 15 april 2008, verstuurd op 17 april 2008.
3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren in Kabul, wijk Khair Khana. Uw ouders zijn vermoedelijk afkomstig van Kapissa, Kohistan, Tah Mohammad Khel. U bent net vijftien jaar geworden en dus minderjarig. U bent een Tadzjiek van etnische origine en een soennitische moslim. U was ongeveer negen jaar toen u met uw oom en zijn gezin naar Iran ging waar u in Busher woonde. Uw ouders en uw twee jaar jongere broer bleven in Kabul wonen. U zegt dat u ongeveer vijf maanden vóór uwkomst naar België in Iran op straat werd opgepakt en naar Afghanistan werd gedeporteerd. U zou in Nimrooz zijn terechtgekomen. Samen met anderen heeft u een auto gehuurd om verder naar Kabul te reizen. Onderweg werd de auto gestopt door Taliban. U en een andere jonge kerel werden door hen meegenomen en gedurende een week à tien dagen vastgehouden in een huis. Er werden u vragen gesteld over de Islam. U werd vervolgens belast met de opdracht om een zak in de buurt van de Amerikaanse Ambassade in Kabul te brengen. Indien u zou weigeren, zouden ze u doden. Vier Taliban brachten u naar Kabul, in de buurt van de wijk Microrayon 3. Ze toonden u de weg, uw moest de zak – u vermoedt dat er een bom in zat – in een bloempot verstoppen in de buurt van de Amerikaanse Ambassade. Twee Taliban volgden u van op een afstand. Op een bepaald moment belandde u tussen een grote groep schoolkinderen en heeft u het op een lopen gezet. Ergens in de kelder van één van de woonblokken, heeft u de zak achtergelaten. Toch zou u zijn gevat door de conciërge van het gebouw en zouden de explosieven zijn ontdekt. U kon zich losrukken en ontsnappen. Vervolgens nam u een taxi en vroeg u de chauffeur om uw vader te bellen, u had immers zijn telefoonnummer op zak. Eénmaal thuis vertelde u het gebeuren aan uw vader. Uit vrees voor politie en voor Taliban vertrokken jullie na één dag naar Kapissa en verbleven er bij een kennis. Ongeveer tien dagen later bent u met uw ouders en broer naar Tadzjikistan vertrokken. De smokkelaar had echter die dag geen plaats voor jullie allemaal en daarom bent u eerst vertrokken richting Europa. U heeft sindsdien geen contact meer met uw familie. U was ongeveer vijf maanden onderweg en kent geen enkel land van doortocht. In België diende u een asielaanvraag in op 19 december 2007.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
 - er wordt vastgesteld dat verzoeker met betrekking tot zijn deportatie naar Afghanistan, niet bij benadering kan zeggen in welke maand van het jaar hij zou zijn gedeporteerd;
 - verzoeker legt ongeloofwaardige verklaringen af omtrent zijn rekrutering door de taliban en het uitvoeren van de door de taliban gegeven opdracht;
 - het wordt tevens niet geloofwaardig geacht dat verzoeker het traject van Nimrooz tot Kabul in een tijdspanne van 12 uur aflegde;

- verzoeker legt ongeloofwaardige verklaringen af omtrent het contact met zijn vader;
- het is volstrekt onlogisch dat verzoeker, gezien hij stelt te vrezen voor de Taliban omdat deze op de hoogte is van de naam van zijn vader en zijn afkomst uit Kohistan, Kapisa, naar deze regio vlucht om onder te duiken op de vlucht voor de Taliban;
- verzoeker kan van Tadzjikistan tot België geen enkel land van doortocht noemen en legt evenmin enig document neer dat toelaat zijn identiteit, reisweg of relaas te controleren;
- uit een grondige analyse van de actuele situatie in Afghanistan wordt geconcludeerd dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van een willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

1. Over de gegrondheid van de zaak.

- 2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, een schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsmede de uitvoeringsbesluiten van deze wet en een schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.
2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (R.v.St., nr. 167.416 van 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411 van 2 februari 2007). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen beoordeling van de Commissaris-generaal aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.
- 2.1.3. De schending van artikel 49 van de Vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd aangezien dit artikel enkel betrekking heeft op erkende vluchtelingen hetgeen in casu niet het geval is. Het artikel 49/2 van de Vreemdelingenwet regelt het verblijf op het grondgebied voor personen die de subsidiaire beschermingsstatus genieten, hetgeen in casu evenmin het geval is zodat ook dit artikel niet dienstig kan worden aangevoerd. Ook wat de opgeworpen schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet betreft, merkt de Raad op dat hij niet inziet hoe dit artikel zou geschonden kunnen zijn. Dit artikel heeft immers enkel betrekking op beslissingen die binnen het kader van een versnelde procedure werden genomen en de Commissaris-generaal in casu een beslissing heeft genomen op basis van artikel 57/6, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet kan eveneens niet dienstig worden aangevoerd.

- 2.1.4. Verzoeker meent dat er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie van Genève dient te worden vastgesteld en verwijst naar de “Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié” waarbij hij benadrukt dat zijn verklaringen mogelijk, plausibel, oprecht, coherent en niet in strijd met algemeen bekende feiten zijn. Verzoeker laat gelden dat hij het slachtoffer werd van gedwongen rekrutering door de Taliban omdat hij o.m. weinig belangrijke informatie kon vrijgeven. Het feit dat hij er in slaagde om te ontkomen aan de Taliban door zich onder het publiek te mengen is volgens verzoeker niet onlogisch, gezien de omstaanders vreesden dat hij een mogelijke zelfmoordterrorist was. Ook zijn verklaring dat de rit tussen Nimrooz en Kabul slechts 12 uur betrof is volgens verzoeker zeker aanvaardbaar, gezien hij reeds enige afstand had afgelegd alvorens hij door de Taliban werd tegengehouden.
- 2.1.5. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing terecht stelt dat de Taliban via de madrassa's over voldoende rekruteringsmogelijkheden beschikken om overtuigde vrijwilligers aan te zetten tot riskante opdrachten, zodat het volstrekt ongeloofwaardig is dat ze een onbekend persoon zouden verkiezen, iemand van wiens loyaliteit ze bovendien niet zijn verzekerd en met wie ze dus bijgevolg een duidelijk risico nemen. Bovendien is verzoekers argument weinig overtuigend gezien hij beweerde een tijd te zijn vastgehouden door de Taliban en ook naar Kabul, naar de plaats waar hij de bom moest plaatsen, werd gebracht. Hij kon dus al zeker een belangrijk schuiloord verraden waar 20 personen aanwezig waren (CGVS gehoorverslag, p. 7) en hij kende ook een aantal personen, zijnde 3 personen die hem oppakten in Nimrooz (CGVS gehoorverslag, p.), 1 die hem kwam eten geven (CGVS gehoorverslag, p. 8), en de personen die hem met de auto in de buurt van de aanslag brachten. De aangehaalde reden verklaart de opgeworpen ongeloofwaardigheid dan ook niet.
6. Het blijft eveneens ongeloofwaardig dat verzoeker zo gemakkelijk kon ontkomen gezien hij zelf aangeeft dat hij door enkele Taliban werd gesurveilleerd en tegelijkertijd een zware zak met de bom erin zou moeten hebben voortsleuren. Verder kwamen op het geroep van de conciërge een heleboel mensen af zodat het opnieuw ongeloofwaardig is dat hij zomaar zonder enig probleem kon weglopen. De vermeende angst van de omstaanders kan verzoeker niet aannemelijk maken. Hij verklaarde immers dat hij door de conciërge werd vastgenomen en naar de kelder werd gebracht waardoor deze alleszins geen vrees koesterde gezien hij zich diende los te rukken (CGVS gehoorverslag, p. 6). Ook verklaarde hij dat terwijl de conciërge en hij zelf buiten kwamen en de conciërge duidelijk riep dat verzoeker het gebouw wilde opblazen er zelfs mensen kwamen “aangesneld” (vragenlijst 3 maart 2008, p. 2, vraag 5). Indien deze personen daadwerkelijk een vrees zouden koesteren zouden zij zeker niet komen aangesneld. De aangehaalde reden verklaart de opgeworpen onwaarschijnlijkheid aldus niet.
- 2.1.7. Ook verzoekers verklaring dat hij door de Taliban werd tegengehouden toen hij al een afstand had afgelegd tussen Nimrooz en Kabul, zodat de resterende rit nog maar twaalf uur betrof, kan niet worden gevolgd, gezien uit zijn verklaringen blijkt dat hij stelde “Onderweg, ergens in Nimrooz kwamen we Taliban tegen” (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Verzoeker was dus nog in Nimrooz. Verzoekers uitleg doet dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat het ongeloofwaardig is dat de reis van Nimrooz naar Kabul, zijnde meer dan duizend kilometer in vogelvlucht, door woestijn, en over onverharde wegen, 's nachts en met dimlichten, volgens verzoeker in een tijdspanne van maar twaalf uur zou zijn gebeurd.
- 2.1.8. De Raad stelt vast dat verzoeker er dan ook geenszins in geslaagd om de vastgestelde tegenstrijdigheden/onwaarschijnlijkheden/vaagheden te weerleggen of uit te klaren. Bijgevolg blijven al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onwetendheden onverminderd overeind, samen met de andere tegenstrijdigheden/onwaarschijnlijkheden/vaagheden waar geen poging wordt gedaan om een plausibele uitleg te verschaffen. Zo bleef verzoeker uiterst vaag

over de opdracht en de instructies die hij gekregen had, over het contact met zijn vader en legde hij ongeloofwaardige verklaringen af over zijn vlucht.

- 2.1.9. Bovenal, legt verzoeker geen enkel document neer dat toelaat zijn identiteit, reisweg of relaas te controleren. Het bewijs van identiteit is echter een essentieel element in iedere procedure waardoor verzoeker in dit verband de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, moet voorleggen. Verzoeker toont niet aan dat hij ernstige en volhardende pogingen heeft ondernomen om alsnog bewijsstukken te verkrijgen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot verzoekers asielrelaas.
- 2.1.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
- 2.2.1. Verzoeker werpt op dat hij voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt en verwijst naar zijn asielrelaas. Bovendien laat verzoeker gelden dat hij afkomstig is uit Kohistan, Kapisa en dat personen uit deze regio voor UNHCR in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming. Verzoeker is de mening toegedaan dat Kabul als regio eveneens dermate onveilig is dat subsidiaire bescherming dient te worden verstrekt.
- 2.2.2. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.
- 2.2.3. De Raad stelt vast dat uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat diverse rapporten wijzen op het toenemend geweld tussen opstandelingen en overheids- en coalitietroepen, zelfmoordaanslagen, intimidatie van de bevolking, gedwongen rekrutering en ongedifferentieerde acties door lokale commandanten in Afghanistan. Het UNHCR heeft in het document "Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection" van 31 maart 2008 en 23 juni 2008 (update) lijsten opgesteld met betrekking tot de veiligheidssituatie per provincie en district aan de hand van zeer specifieke criteria. UNHCR stelt dat als één of meerdere van deze criteria gedurende de laatste maanden in het betrokken gebied werden gerapporteerd er dan bijkomende bescherming zou moeten verleend worden aan personen die van daar afkomstig zijn. Deze lijsten kunnen dan ook beschouwd worden als een objectieve leidraad bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker beweerde evenwel afkomstig te zijn uit de hoofdstad Kabul die niet voorkomt op voormelde UNHCR lijst. Een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet is bijgevolg niet aangetoond.

